

Ако сукоби предуго стоје у фокусу заједнице, субјективни утисак о њиховом значају расте, мале разлике попримају непримерено велики значај у очима чланова заједнице, основна улога и функција заједнице више није у центру пажње већ су главна тема сукоби, док дискредитација друге стране постаје најважнији циљ. На жалост, сукоби могу узети и врло озбиљну форму отвореног угрожавања улоге и опстанка једног или више чланова у оквиру заједнице (пример: отворен сукоб у оквиру породице и сврставање деце на страну једног од родитеља). После таквих корака, тешко је остварити трајан мир и хармонију, анимозитет узима трајну форму, сукоби се понављају, док је примирје само кратак предах, што у коначном исходу доводи до неуспеха и нестанка саме заједнице (пример: распад породице, развод родитеља, раст деце без једног од родитеља).

„A great civilization is not conquered from without until it has destroyed itself from within“

Сажетак:

Запуштени и хронични сукоби воде до отвореног међусобног угрожавања.

Неспособност повратка мира и хармоније ствара трајне, неизбрисиве анимозитете.

Код хроничних, тврдокорних сукоба, примирје само кратак предах.

Коначан исход запуштених сукоба је неуспех и нестанак саме заједнице.